

Trösteord till en broder, som i tjugo år lidit av hädiska tankar

1.

Gud allsmäktig give sin kraft och frid i ditt hjärta snarligen! Jag har emottagit brevet av den 9 december, varav jag märker, att ditt svaga och anfäktade tillstånd ännu fortfar. Detta är visst sorgligt och efter känslan svårt men, efter vad jag förstår, alldeles icke någon sjukdom till döds, utan till Guds ära. Misströsta icke! Det är ingen anledning därtill. Nej, käre broder, du är visst icke olycklig. Vad betyder detta livet, och vad betyder vår känsla! En själ, som hungrar och törstar efter rättfärdigheten i Kristus och endast i Kristus söker sin frälsning – är en sådan olycklig! Huru bemötte Herren sådana själar! Vore icke just sådana elända hans rätta folk! Inga äro säkrare att vara Guds barn än just sådana elända. Om du ock alls intet gott får känna i ditt hjärta, ingen glädje, ingen kärlek, ingen kraft, utan endast allt ont, vad betyder det, då Kristus, den ende domaren, den allsmäktige och nåderike Frälsaren, säger till dig: »Var vid gott mod, min son, dina synder äro dig förlåtna; jag känner din uselhet, jag känner dina synder, jag känner din sorg och anfäktning; men låt min nåd vara dig nog, min kraft fullkomnas i svaghet; du får hava min nåd, men fördold under allt detta elände; du får hava min nåd, men du får icke känna den; låt min nåd vara dig nog.» Och att Kristus icke säger någonting annat till en sådan själ, därom kan dock hela skriften övertyga oss. Låt vara, att allt ont, all synd och djävulskap kokar och rasar i hjärtat, men då själen därunder i allting straffar och dömer sig själv och ingenting högre önskar än att blott kunna tro i ende Sonens namn – finnes väl någonting säkrare, än att en sådan är en anfäktad själ vid Jesu fötter? Så sant, som allt Guds ord är sant, säger Kristus till en sådan endast detta: »Var vid gott mod, min son!» Eller var det någon enda sådan själ som blev av Jesus förkastad, som blev olycklig? Aldrig, aldrig! Därför gläds, gläds, och låt dig nöjas åt denna underliga väg. »Hållen det för all glädje, när I råken i mångahanda frestelser.»

Vad jag nu härmed vill säga, är, att du, käre broder, skall alldeles taga avsked ifrån all tanke på ljuvare känslor och ett stilla och heligt hjärta och göra dig alldeles förtrolig med, att uti ditt hjärta skall endast kännas allt ont; men du skall ock veta, att du i himmelen är dömd till livet, att du är tecknad i livets bok, men skall dock först i det andra livet få se och smaka detta. Det finnes några själar här och där, som skola gå denna underliga väg till himmelen. Hos somliga och även hos dig, är en kroppslig sjukdom även orsak därtill. Huru det kroppsliga inverkar på våra känslor och vår fromhet, vill jag ådagalägga med ett enkelt exempel. När jag länge varit ute i staden och kommer hem hungrig och trött, då är det mig omöjligt att kunna vara glad och mild, då kan jag bli otålig över ett dött ting; men om jag får äta och vila, då är jag strax god och glad och frommare. Tänk, när nu endast en trött och hungrig kropp gör så mycket, vad skall icke då en egentlig sjukdom göra, helst om den är i bröstet eller hjärtat. Därför säger jag åter: Tänk aldrig på glädje och goda känslor.

Slutligen vill jag även nämna en yttre sak: om vi leva till nästa sommar, ville jag råda dig att göra en resa till Söderköping för att komma under dr Lagbergs vattenbehandling. Möjligtvis är detta mitt råd ovist eller fåfängt «av någon anledning, som jag icke känner. Vad som är säkrare än allt detta, är likväl det fasta och i all måtto anammansvärda ordet, att Jesus Kristus kommit i världen för att frälsa syndare, även den främste. Bliv därvid fast och stilla och vet, att om då »tusen falla vid din sida, ja, tiotusen vid din högra sida, skall det dock icke drabba dig». Låt det då bli din levnadsregel att blott vandra i tron – i tron – om icke glad, dock salig, ja, just så, icke glad, men salig. I hjärtat sorg, i Kristus salighet! Detta är min hjärtliga önskan till dig. Gud, all nåds och all hugsvalelses Gud, vare med oss alla!

Stockholm den 3 jan. 1853.

2.

Min älskade broder. Herren hugsvale dig! Han, han är densamme, *Jesus*, i går och i dag och i evighet, han allena, vår *Frälsare*, vår *Försvarare*. Vare *det* vår tröst! Din kära hustru har i ett brev av den 28 febr. sagt mig, att du då var i något inre mörker i någon misströstans dy, och hon bad mig skriva till dig. O, huru gärna jag ofta gjorde det, hellre än mycket annat arbete, och dock har jag dröjt så länge, dels för brådska, dels genom glömska, dels ock därför att jag ej ansåg det nödigare nu än eljest; ty de molnen kan Herren länge sedan hava bortblåst. Men nu hade jag dock gärna velat säga dig ett gott ord, om jag vetat, vilka dina skrupler egentligen äro; ty det sade ej din hustru. Jag vill då antaga allt, vad värst är, och dock påminna dig: *Herren lever*, och *Herren allena* är vår *Frälsare*. Om du ock är avfallen, bortgången, en skrymtare, andligen död, men nu börjat se allt detta och ropa på Frälsaren, så blir ju då allt väl.

Ty så säger ordet: »Var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst.» »Så sant *jag lever*, säger Herren, Herren, *jag har ingen lust* till den ogudaktiges död.» »Om edra synder än vore *blodröda*, så skola de dock varda *vita såsom snö*.» Om du ock gjort, vad David gjorde, som tog sin grannes hustru och lät mörda mannen, så får du samma svar, som David fick, då han ångrade sig: *Så har och Herren förlåtit din synd*. Eller kanske du har begått en så svår synd som Saulus, som förföljde och dräpte Jesu vänner, och likväl fick han barmhärtighet; ty Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från *all* synd». (Dock har jag ej sport, att du är någon svår förföljare mot de kristna!) Nu i alla fall, du är en syndare, behöver hel och fri nåd; den är dig ock dyrt förvärvat och till- bjuden. Vad är du för en besynnerlig varelse, som icke skulle få samma nåd, som andra ogudaktiga syndare alltid fått, så snart de flytt till all världens Frälsare?

Men du är icke sådan, som en kristen bör vara, torde du erinra. Ja, men hör! Så säger Herren: »Icke har du åkallat mig, så att du har bemödat dig om mig; ej hedrade du mig med dina slakter... Men du tröttade mig med dina synder. *Jag, jag* vill utplåna dina överträdelser för min egen skull – *för min egen skull*.» Detta har jag nu bittida på morgonen, medan andra sovit, talat med dig utan att veta, huru du *nu* har det. Därom ville jag dock gärna snart bliva underrättad. Skriv därför snart.

Stockholm den 16 mars 1866.

C-O Rosenius

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com